

**UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO
PRAHA**

bakalárske kombinované štúdium
2009 – 2012

BAKALÁRSKA PRÁCA

Zuzana Dobiašová

Konanie o dedičstve

Praha 2012

Vedúci bakalárskej práce:

JUDr. Ladislav Lekár

JAN AMOS KOMENSKÝ UNIVERSITY PRAGUE

Bachelor Combined (Part-time) Studies
2009 - 2012

BACHELOR THESIS

Zuzana Dobiašová

Proceedings of inheritance

Prague 2012

The Bachelor Thesis Work Supervisor:

JUDr. Ladislav Lekár

Prehlásenie

Prehlasujem, že predložená bakalárska práca je mojim pôvodným autorským dielom, ktoré som vypracovala samostatne. Všetka literatúra a ďalšie zdroje, z ktorých som pri vypracovaní čerpala, v práci riadne citujem a sú uvedené v zozname použitej literatúry.

Súhlasím s prezenčným sprístupnením svojej práce v univerzitnej knižnici.

V Prahe dňa 15. 3.2012

Zuzana Dobiašová

.....

Pod'akovanie

Chcela by som poďakovať JUDr. Ladislavovi Lekárovi za odborné vedenie, pomoc a rady pri vypracovaní tejto práce.

Abstrakt

Témou bakalárskej práce je konanie o dedičstve. Časť bakalárskej práce je o historickom vývoji dedenia na Slovensku a Česku. Vo svojej práci som sa zamerala na priebeh dedičského konania, postavenie účastníkov, možnosti obrany ich procesných práv. V práci je popísaný priebeh dedičského konania podľa jeho jednotlivých fáz, v ktorých som sa vždy zamerala na sporné momenty v konaní. Cieľom bakalárskej práce je podať ucelený stručný prehľad o základných pojmoch, historickom vývoji a súčasnej právnej úprave dedenia na Slovensku.

Kľúčové pojmy

dedenie, dedič, dedičské konanie, dedičské právo, dedičské skupiny, konanie o dedičstve, notár, osvedčenie o dedičstve, priebeh dedičského konania, účastníci dedičského konania, poručiteľ.

Abstract

Topic of this bachelor work is proceedings of the heritage. Part of bachelor work is also dedicated to brief historical development of inheritance in Slovakia and Czech. In my work I focused on the course of inheritance proceeding, status of participants, the possibility of the defense of their procedural rights. In the bachelor work is described the course of inheritance proceeding according to it's individual phases. Aim of bachelor work is to give an integrated brief overview or basic terms, historical development and current legal regulations of inheritance in Slovakia.

Key words

inheritance, inheritance group, inheritance proceedings, notary, of succession, participants inheritance, Proceedings of inheritance, succession proceedings, succession law, the heir, the law, the testator,

OBSAH

ÚVOD	8
------------	---

TEORETICKÁ ČASŤ

1 Vývoj dedičského konania	10
1. 1 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1950	10
1. 1. 1 Pramene právnej úpravy dedičského konania v Česku do roku 1950	10
1. 1. 2 Pramene právnej úpravy dedičského konania na Slovensku do roku 1950	12
1. 2 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1964	14
1. 3 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1992	15
2 Všeobecné zásady konania o dedičstve	18
2. 1 Právomoc a príslušnosť súdov v konaní o dedičstvo	24
2. 2 Začatie konania o dedičstve	26
2. 3 Účastníci konania o dedičstve	27
2. 4 Priebeh konania o dedičstve	29
2. 5 Skončenie konania o dedičstve	33
2. 6 Dodatočné pojednávanie.....	47
ZÁVER	48

ZOZNAM POUŽITEJ SLOVENSKEJ LITERATÚRY

A PRAMEŇOV.....	49
-----------------	----

ZOZNAM POUŽITEJ ZAHRANIČNEJ LITERATÚRY A

PRAMEŇOV.....	51
---------------	----

ZOZNAM PRÍLOH	52
---------------------	----

ÚVOD

So smrťou sú spojené najmä emócie. Ak dôjde k dedičskému konaniu, je dôležité, aby notár vedel dedičom vysvetliť, aké sú ich práva a povinnosti. Poučiť ich, že v prípade sporu sa budú musieť obrátiť na súd a konanie môže trvať aj niekoľko rokov.

Hmotnoprávnu časť upravuje Občiansky zákonník, procesnú Občiansky súdny poriadok. Konanie o dedičstve upravuje Občiansky súdny poriadok v § 175a až 175 zberky. Príslušný orgán štátnej správy poverený vedením matriky oznámi úmrtie vo svojom matričnom obvode súdu príslušnému na prejednanie dedičstva. Zväčša to je súd, v ktorého obvode má poručiteľ trvalé bydlisko. Konanie sa začína aj bez návrhu, len čo sa súd dozvie, že niekto zomrel, alebo bol vyhlásený za mŕtveho.

Súd poverí na prejednanie dedičstva notára ako súdneho komisára, vymenovaného ministrom spravodlivosti do obvodu príslušného súdu, aby prejednal dedičstvo. Notár následne vyzve vybavovateľa pohrebu, ktorého meno je uvedené v úmrtnom liste, aby sa dostavil na spísanie zápisnice o predbežnom vyšetrení dedičstva, kde sa zisťuje okruh dedičov, majetok a dlhy poručiteľa. Po vydokladovaní poručiteľovho majetku notár pozve všetkých do úvahy prichádzajúcich dedičov na prejednanie dedičstva.

Téma bakalárskej práce bola zvolená pre aktuálnosť danej problematiky, pretože konanie o dedičstve sa môže týkať každého z nás. Cieľom bakalárskej práce je podať ucelený stručný prehľad o základných pojmoch, historickom vývoji a súčasnej právnej úprave dedenia na Slovensku a v Čechách. Práca sa člení na 3 časti. Vo svojej práci som sa zamerala na priebeh dedičského konania, postavenie účastníkov, možnosti obrany ich procesných práv. V práci je popísaný priebeh dedičského konania podľa jeho jednotlivých fáz, v ktorých som sa vždy zamerala na sporné momenty v konaní. Druhá kapitola našej práce bude venovaná právnej úprave dedičského

konania. V poslednej časti našej práce vyhodnotíme porovnanie právnej úpravy slovenského a českého konania o dedičstve. Na základe výsledkov prieskumu budeme špecifikovať zásady vyšetovania dedičského konania, okruh dedičov, správu dedičstva, poplatky a rozhodnutia v konaní o dedičstve.

1 VYVOJ DEDIČSKÉHO KONANIA

1.1 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1950

„Po vzniku Česko-Slovenskej republiky v roku 1918 bolo na základe zákona č. 11/1918 Zb. recipované dovtedajšie občianske právo. Na území dnešnej Českej republiky platil aj naďalej Všeobecný rakúsky občiansky zákonník z roku 1918 a na území Slovenska a Podkarpatskej Rusi uhorské obyčajové právo a ostatné predpisy. Právny dualizmus občasného práva sa zachoval až do roku 1950. Vzhľadom na uvedené bola aj právna úprava konania o dedičstve do roku 1950 na území Českej republiky na jednej strane a právne právnej úprave dedičského konania na Slovensku na strane druhej.“ (Cirák, 2010)

1. 1. 1 Pramene právnej úpravy dedičského konania v Česku do roku 1950

„Prameňmi právnej úpravy dedičského konania v Česku do roku 1950 boli najmä: tzv: nesporný patent – císařský patent č. 208 ř. Z. u 9. 8. 1854 (ustanovenia § 1 až 19) a zákon č. 100/1931 Sb. O základných ustanoveniach súdneho řízení nesporného, ktorý platil od 2. 11. 1931 až do 31. 12. 1950, keď bol zrušený spolu s nesporným patentom. Dôležitým prameňom bol tiež notársky řad č. 94 ř. Z. z 21. 5. 1855, ktorý stanovoval. Ktoré práce môžu notári ako súdni komisári vykonávať, aké majú pri tom práva a povinnosti a ako majú postupovať v nespornom konaní pri úkonoch, ktoré im boli súdom zverené.“ (Laclavíková 2007)

Hmotnoprávna úprava dedenia bola obsiahnutá vo Všeobecnom rakúskom občianskom zákonníku z roku 1811, ktorý platil na území Čiech od 1.1. 1812 do 31. 12. 1950. Ustanovenia týkajúca sa dedičského práva boli obsiahnuté hlavne v § 531 až 824.

„Podľa ustanovenia § 797 Všeobecného rakúskeho občianskeho zákonníka sa nikto nesmel svojpomocne ujať dedičstva. Dedičstvo sa muselo

najskôr prejsť pred súdom, a následne súd zabezpečil odovzdanie pozostalosti. Pokiaľ chcel dedič nadobudnúť dedičstvo, musel sa oň najskôr uchádzať na súde a súd potom svojím výrokom vyhlásil jeho dedičské právo. Podľa zákona sa dedičom nemohol stať ten, kto sa dedičstva svojpomocne ujal hoci by sa zaňho on sám pokladal.“ (CIRÁK, 2009, s. 166). Bona fides nebola právne účinná. Z toho vyplýva, že nebolo možné vydržaním nadobudnúť dedičstvo ako také, hoci tým nebola vylúčená možnosť nadobudnúť vydržaním vlastníctvo k jednotlivým predmetom pozostalosti. Tento zákaz platil aj pre tzv. delátov, ktorí mali spôsobilosť stať sa dedičmi na základe testamentu, platnej dedičskej zmluvy alebo zo zákona.

Poručiteľovou smrťou sa nestávali dedičmi zo zákona deláti, ktorým poručiteľ už počas svojho života dočasne a do odvolania rozdelil svoj majetok. Nestávali s ani správcami, ani užívateľmi pozostalosti, pokiaľ im táto správa nebola súdom zverená. Kým sa pozostalosť zákonným spôsobom neodovzdala delátom, ležiacou bola pozostalosťou (*hereditas iacens*) a zákon na ňu prihliadal ako na určitý zvláštny samostatný subjekt.

„Poručiteľovou smrťou dochádzalo iba k tzv. delácii dedičstva (k nápadu dedičstva), ktorou sa dedičstvo určitým osobám (delátom) ponúklo. Tieto osoby sa stali dedičmi až prijatím dedičstva (aditio hereditatis). Podľa toho nazývame tento spôsob nadobudnutia tzv. adičným princípom.“ (CIRÁK, 2009, s. 167).

Pozostalostné konanie sa delilo na dve základné štádiá:

- a) prípravné konanie
- b) vlastné pozostalostné konanie

Prípravné konanie slúžilo na zistenie, splnených zákonných podmienok na uskutočnenie vlastného pozostalostného konania. *„Išlo o tieto podmienky: zistenie smrti poručiteľa, zistenie pozostalosti, prípadné vyhlásenie posledného poriadku (závetu).*“ (CIRÁK, 2009, s. 167). Smrť sa preukázal úmrtným

zápisom. O úmrtí informoval starosta. Na základe oznámenia súd vyhotovil úmrtný list. Úmrtný list bol podpísaný zamestnancom súdu, svedkami a osobami, ktoré prevzali pozostalosť. Vlastné konanie prebiehalo až po ukončení prípravného konania.

„Delilo sa na štyri štádiá:

- a) vyzvanie dedičov na podanie prihlášok*
- b) prípravný súpis pozostalosti*
- c) zvolanie veriteľov*
- d) odovzdanie pozostalosti“ (CIRÁK, 2009, s. 168).*

Súd vyrozumel dedičov o delácii dedičstva a súčasne ich vyzval, aby podali dedičskú prihlášku. „Vyzvaním k podaniu dedičskej prihlášky nebol prejudikovaný výsledok pozostalostného konania.“ (CIRÁK, 2009, s. 169). K odovzdaniu pozostalosti, museli dedičia preukázať svoje dedičské právo a zaplatenie poplatkov. Taktiež museli splniť ďalšie náležitosti ktoré ukladal zákon. Ak boli všetky podmienky splnené, súd odovzdal dedičstvo dedičom.

Rozdelenie dedičstva zabezpečili dedičia súdne alebo mimosúdne, pokiaľ boli plne spôsobilí sa samostatne zastupovať. „Každé rozdelenie dedičstva obsahovalo dve časti. V prvej sa uviedli aktíva a pasíva pozostalosti, čistý majetok podliehajúci rozdeleniu. V druhej išlo o samotné rozdelenie toho čistého majetku na základe jednotlivých dedičských podielov.“ (CIRÁK, 2009, s. 169). Nerozdelené veci sa zaradilo do rozdeľovacej listiny.

1. 1. 2 Pramene právnej úpravy dedičského konania na Slovensku do roku 1950

„Hlavnými prameni slovenského dedičského práva boli najmä súdne pravidlá judexkuriálnej konferencie z roku 1861 a zákonný článok XVI/1894 o pozostalostnom pokračovaní.“ (CIRÁK, 2009, s. 169). Významné postavenie mala aj judikatúra kúrie pred rokom 1918 alebo najvyššieho súdu po roku 1919, ktorá tvorila významnú súčasť prameňov práva.

Cirák, (2010, s. 170) hovorí: „Dočasnými právnymi pravidlami sa zistila právna kontinuita medzi feudálnym právom pred rokom 1848 a právom po roku 1860. Na Slovensku platil Všeobecný rakúsky občiansky zákonník z roku 1811 len od roku 1852 do roku 1861, keď bola obnovená platnosť uhorských zákonov obsiahnutých v Corpus iuris Hungarici s doplnkami uznesenými judexkuriálnou konfederáciou, ako aj platnosť právnych obyčají.

Pozostalostné pokračovanie bolo v slovenskom práve upravené hlavne zákonným článkom XVI/1894.“ „Zákon obsahoval predpisy vecnej a miestnej príslušnosti, záznam o úmrtnom zápise, zaist'ovacie opatrenia, vyhlásenie závetu, uplatňovanie nárokov o dedičstvo, pozostalosti cudzincov, poplatky a opravné prostriedky.“ (LUBY, 2002)

Dedenie na Slovensku nebolo viazané na súd. Ukončenie pozostalostného pokračovania bolo podmienené presunom a zachovaním a usporiadaním práv. Súd taktiež zabezpečil ochranu práv pred narušením podstaty majetku. Usporiadanie plnilo legitimácie nadobudnutého dedičského práva.

„Na dediča spolu s právmi prechádzali aj poručiteľove dlhy. Dedič bol zároveň povinný vyplatiť všetky povinné diely podľa zákona, ako aj všetky odkazy, ktoré mu poručiteľ uložil. Dedič bol zodpovedný za všetky pozostalostné dlhy len do výšky dedičstva, ktoré skutočne dostal.“ (CIRÁK, 2009, s. 171).

Po smrti dlžníka, bol veriteľ povinný zažalovať všetkých účastníkov dedičského konanie pre neplnenie pohľadávok. V spore musel dokázať, že žalujúcim osobám dedičstvo patri inak mu súd pohľadávku neprisúdi.

1.2 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1964

„Právna úprava občianskeho procesu bola kodifikovaná v zákone z 25. Októbra 1950 č. 142 Zb. o konaní v občianskoprávných veciach, v znení zákona č. 68/1952 Zb. a zákona č. 52/1954 Zb., ktorým sa rozšírila pôsobnosť štátneho notárstva. Prejedanie dedičstva bolo upravené v šiestej hlave v § 310 až 342 uvedeného zákona“ (HULJAK, 1996 s. 27)

Dedič nadobudol dedičstvo poručiteľovou smrťou, alebo dňom určeným súdom. Dedič sa stáva majiteľom poručiteľových vecí, práv a záväzkov už okamihom poručiteľovej smrti. Pri prerokovaní dedičstva vystupuje štátny notár ktorého poveril súd. Štátny notár sa musí riadiť predpismi, platiacimi na prejedanie dedičstva na ľudovom súde. Rozhodnutie štátneho notára má účinok súdneho rozhodnutia.

„V prípade, že zomretý nezanechal žiadny majetok, súd konanie zastavil. Uznesenie o zastavení sa doručilo iba na žiadosť účastníka. V prípade, že poručiteľov majetok bol taký nepatrný, že z neho bolo možné uhradiť len trovy choroby, primeraného pohrebu a iné prednostné pohľadávky, zistila sa cena majetku a výška dlhov výsluchom dedičov a veriteľov, ktorí by mohli byť uspokojení. Majetok sa prikázal týmto veriteľom na úplnú alebo čiastočnú úhradu ich nárokov.“ (HULJAK, 1996 s. 28)

Dedičia mali možnosť odmietnuť dedičstvo do jedného mesiaca. Ak sa dedič rozhodol dedičstvo ponechať na konci súpisu sa vypočítala suma dlhov a čistého majetku. Týmto prepočtom súd určil cenu čistého dedičstva.

„Podľa § 514 Občianskeho zákonníka z roku 1950 dedičské právo nemohlo byť pre dediča majetkovým rizikom. Účelom ustanovenia o úradnej výzve na oznámenie nároku veriteľov bola nielen ochrana dediča pred výčitkou, že pri pátraní po veriteľoch nekonal s náležitou starostlivosťou, ale aj ochrana veriteľa.“ (CIRÁK, 2009, s. 174).

Po splnení všetkých podmienok, súd potvrdil nadobudnutie dedičstva a ukončil pojednávanie. Ak sa dedičia nedohodli mimosúdnu cestou, problém vyrovnania riešil súd. Následne súd nariadil prejednanie dedičského konania. Dedičská dohoda bola osobitým druhom zmluvy, v ktorom si mohli dediči rozdeliť majetok sami.

„Zákonom číslo 52/1954 Zb., ktorým sa rozšírila pôsobnosť štátneho notárstva, došlo k výrazným zmenám v dedičskom konaní oproti úprave podľa Občianskeho súdneho poriadku z roku 1950. Na základe § 2 tohto zákona vykonávalo konanie o prejednaní dedičstva štátne notárstvo. Zákonom číslo 52/1954 Zb. bola tak notárom zverená právomoc viesť a rozhodnúť celé dedičské konanie. Podľa tohto zákona mohlo štátne notárstvo neobmedzene prejednávať dedičstvo a v prvom stupni v dedičských veciach aj rozhodovať. Tento stav, keď v dedičských veciach rozhodovali notári, trval vlastne na našom území od roku 1955 až do roku 1992, keď sa od roku 1993 po rokoch vrátila dedičská agenda opäť na súd.“ (CIRÁK, 2009, s. 175).

1.3 Historický vývoj konania o dedičstve do roku 1992

„V 60. rokoch nastali kodifikačné zmeny ktorých výsledkom boli zákony č. 99/1963 Zb. O občianskoprávných veciach a zákon č. 95/1963 Zb. Notársky poriadok, ktoré zrušili predchádzajúcu úpravu konania o dedičstve podľa zákona č. 142/1950 Zb. Zákon č. 95/1963 Zb. platil v niekoľkých obmenách od 1.4.1963 do 31. 12. 1992 “ (CIRÁK, 2009).

Z hľadiska konania o dedičstve došlo k rozštiepeniu procesnej úpravy, pričom všeobecná časť súdneho konania platila len vtedy, ak to Notársky poriadok nestanovil inak. Podľa tohto zákona vykonávalo konanie príslušné štátne notárstvo v ktorého obvode mal poručiteľ bydlisko. Na základe úmrtia poručiteľa štátne notárstvo začalo konanie o dedičstve. Najskôr predbežne vyšetrilo situáciu v rámci ktorého si obstaralo potrebné informácie o poručiteľovi, dedičoch, zanechanom majetku alebo dlhoch. Najskôr boli

uvedomení dedičia a mali možnosť odmietnuť dedičstvo. Následne ak dedičia pristúpili k dohode, štátne notárstvo uzavrelo konanie. Avšak ak sa k dohode nepristúpilo, vykonalo sa vyporiadanie medzi dedičmi a rozhodlo a o tom, čo ktorý dedič nadobudol.

„V rozhodnutí o dedičstve mohlo teda štátne notárstvo:

- a) potvrdiť nadobudnutie dedičstva jednému dedičovi
- b) potvrdiť, že dedičstvom ktoré nenadobudol žiadny dedič, pripadlo štátu
- c) schváliť dohodu o vyporiadaní dedičstva na úhradu dlhov
- d) vykonať vyporiadanie medzi dedičmi, ak medzi nimi nedôjde k dohode“
(CIRÁK, 2009, s. 177).

Rozhodnutím štátneho notárstva sa konanie o dedičstve skončilo.

„V rokoch 1983 a 1991 došlo k významným novelizáciám a podľa toho rozlišujeme:

- a) *Pôvodné znenie občianskoprávných veciach od 1. 4. 1964 do 31. 3. 1983. Zmena dedičského práva hmotného sa v dedičskom konaní premietla predovšetkým do odlišného spôsobu vypriadenia dedičstva (§ 39). Úprava dedičského konania reagovala najmä na zavedenie inštitútu bezpodielového spoluvlastníctva manželov a jeho vysporiadanie sa stalo súčasťou dedičského konania. Odlišne bol upravený aj postup pri dodatočnom prejednaní dedičstva (§ 47). Inak v zásade nedošlo k výraznejším zmenám.*
- b) *Novelu občianskoprávných vecí vykonanú podľa zákona 133“1982 Zb., ku ktorej došlo s účinnosťou od 1. 4. 1983 priniesla najmä tieto zmeny v úprave dedičského konania:*
  - *Súčasťou výroku rozhodnutia o vyporiadaní majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov sa stalo tiež určenie jeho ceny.*
  - *Bolo zrušené rozhodnutie o potvrdení nadobudnutia dedičstva dedičom na základe schválenej dedičskej dohody a dedičstvo sa nadobúdalo už samotným výrokom o schválení dedičskej dohody.*

- *Bola zavedená možnosť kumulácie výrokov o určení ceny dedičstva a spôsobe vyporiadania dedičstva v rozhodnutí štátneho notárstva o dedičstve*
- c) *Zmeny podľa zákona č. 519/1991 Zb., ku ktorým došlo s účinnosťou od 1. 1. 1992, ktoré znamenali najmä:*
- *Zavedenie inštitútu správcu dedičstva*
  - *Zrušenie možnosti autoritatívneho vyporiadania dedičstva, pokiaľ nedôjde k dohode dedičov, a zavedenie potvrdenia dedičstva podľa dedičských podielov“ (CIRÁK, 2009, s. 178).*

Významným obdobím v občianskom práve bol začiatok 90. rokov, kedy dochádzalo k zásadným zmenám v úprave dedičského konania. Zákonom č. 263/1992 Zb. boli zrušené štátne notárstva a konanie o dedičstve bolo zverené do právomoci súdov. Bol zavedený inštitút súdneho komisára, ktorého súd poveruje úkonmi v konaní o dedičstve. Komisármi sa stali notári podľa § 4 zákona č. 358/1992 Zb.

Zmeny procesnej úpravy sa týkali predovšetkým deľby právomocí. Zmeny v oblasti dedičského konania priniesla novelizácia občianskoprávneho poriadku zákonom č. 232/1995 Z.z., podľa ktorej môžu notári v určitých prípadoch ukončiť konania.

„Vydaniu osvedčenia musí prechádzať prejednanie v rámci dedičského konania formou pojednávania. Osvedčenie o dedičstve môže vydať iba notár, ktorý bol súdom poverený na prejednanie dedičstva ako súdny komisár, a to len za zákonom stanovených podmienok.

Z ustanovení týkajúcich sa dedičského konania a činnosti notárov v tomto konaní vyplýva, že dedičské konanie vedie súd., resp. sudca, pričom poverený notár je len súdnym orgánom, ktorý je povinný rešpektovať jeho príkazy, ak sú v súlade s právom.“ (CIRÁK, 2009, s. 179).

2 Všeobecné zásady konania o dedičstve

„Dedičské právo patrí k základným subsystémom všeobecného súkromného práva. V právnej tradícii kontinentálnej Európy sa dedičské právo od nepamäti traduje ako osobitá časť kódexovej úpravy občianskeho práva. Výrazom dedičské právo rozumieme tú časť súkromnoprávnej teórie, ktorá sa zoberá otázkami dedenia, najmä tým, aké sú predpoklady dedenia, to je povolávaný dedič, v akej miere môže poručiť ovplyvniť výber dediča. Zákon ustanovuje kto je dedičom, aký je spoločenská interakcia do testovacej slobody a nadobudnutie dedičstva.“ (HULJAK, 1996)

Dedičské právo je svojou podatou majetkovým právom. Úzko súvisí predovšetkým s existenciou individuálneho vlastníctva. V rodovej spoločnosti, kde existovalo výlučne kolektívne vlastníctvo, otázka dedenia majetku neprichádzala do úvahy. Kolektívne vlastníctvo rodu, obce či kmeňa zahŕňalo všetky materiálne statky v okruhu životného priestoru naturálnych ľudí, ktorí sa počas svojho života zúčastňovali na zabezpečení svojej existencie výhradne v spolupatričnosti k tomuto spoločenstvu. Smrťou človeka sa ich účasť na živote kmeňovej komunity skončila. V momente vzniku individuálneho vlastníctva vzniká nová predstava, podľa ktorej vlastník drží, užíva a disponuje svojimi vecami nielen počas života, ale určuje osudy vecí aj po svojej smrti. Tak sa z pôvodne rodinnoprávneho chápania kolektívneho vlastníctva zrodilo dedičské majetkové právo. Obsah majetkového dedenia vyjadruje, základnú sociálnu funkciu a význam dedičského práva v objektívnom, ako aj subjektívnom zmysle slova.

„Dedičské konanie je súdnym konaním. V prípade úmrtia človeka je to práve notár, ktorý na základe poverenie príslušného súdu vedie v postavení súdneho komisára konanie o dedičstve. Dedičia si nemôžu notára vybrať, pretože notára poveruje vykonaním úkonov o dedičstve príslušný súd na základe Rozvrhu práce.

V prípade úmrtia poručiteľa matrika oznámi úmrtie vo svojom matričnom obvode súdu príslušnému na prerokovanie dedičstva (doručením úmrtného listu). Súd začne konanie aj bez návrhu, keď sa dozvie, že niekto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho. Súd poverí notára ako súdneho komisára vedením konania o dedičstve, ktorého výsledkom je spravidla vydanie osvedčenia o dedičstve samotným notárom, alebo predloženie návrhu uznesenia na súd. Proti rozhodnutiu notára v dedičskom konaní – osvedčeniu o dedičstve je možné podať opravný prostriedok, ktorým je Žiadosť o pokračovanie v konaní.

Notár poverený súdom vydá osvedčenie o dedičstve v prípade bezproblémového priebehu, teda ak je dedičom jediná osoba, dedičstvo pripadlo štátu, dedičia sa medzi sebou dohodli alebo uzavreli s veriteľmi poručiteľa dohodu o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov. Osvedčenie o dedičstve obsahuje označenie súdneho komisára, označenie dedičskej veci, označenie účastníkov a ich zástupcov, vyhlásenie dedičov o spôsobe a obsahu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaniknutého smrťou poručiteľa, obsah osvedčovanej skutočnosti, ak ide o spoluvlastníkov, výšku ich spoluvlastníckych podielov vyjadrených zlomkom z celku, údaj o odmene notára a o jeho hotových výdavkoch, ďalšie údaje, najmä údaje potrebné na zápis práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, podpisy účastníkov a ich vyhlásenie, že súhlasia s obsahom osvedčenia, poučenie o tom, že účastník konania môže do 15 dní od prevzatia osvedčenia o dedičstve požiadať súd o pokračovanie v konaní o dedičstve, miesto a dátum vydania osvedčenia o dedičstve, odtlačok úradnej pečiatky notára a jeho podpis.

Opravným prostriedkom proti Osvedčeniu o dedičstve je žiadosť o pokračovanie v konaní o dedičstve, ktorú môže účastník podať do 15 dní od prevzatia osvedčenia o dedičstve príslušnému súdu. Ak to nestihne do tejto zákonom stanovenej lehoty, Osvedčenie o dedičstve nadobudne právoplatnosť a účinky právoplatného uznesenia súdu. Oproti niektorým iným štátom EÚ majú dedičia na Slovensku výhodu, že notár vykoná za nich všetky úkony,

vrátane podania návrhu na záznam vlastníckeho práva na základe Osvedčenia o dedičstve do katastra nehnuteľností.

Účastníkmi konania o dedičstve sú oprávnení dediči a v prípade ak neexistujú, je účastníkom štát.

Dedičstvo možno odmietnuť ústnym vyhlásením na súde alebo písomným vyhlásením zaslaným na súd. Možno tak urobiť do 30 dní odo dňa, keď prišiel dedičovi oznam o práve dedičstvo odmietnuť. Vyhlásenie o odmietnutí dedičstva nie je možné odvolať.

Odmietnutie dedičstva nie je totožné so vzdaním sa dedičstva v prospech niektorého spoludediča.

V prípade ak dedič dedičstvo odmietne, do dedenia nastupujú jeho právni nástupcovia.“

Úprava konania vychádza z ustanovení platného Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa dedičstvo nadobudne smrťou poručiteľa § 460 Občianskeho zákonníka. Prostredníctvom dedičského konania sa tak uvádzajú do života hmotnoprávne ustanovenia dedičského práva. „Dedenia má svoju hmotnoprávnu, ale aj procesnoprávnu stránku, preto aj z hľadiska celkovej právnej úpravy rozlišujeme dedičské právo hmotné a dedičské právo procesné.“ (CIRÁK, 2009)

„Dedičské právo procesné upravuje proces súdu, notára, ako súdneho komisára, ako aj účastníkov v dedičskom konaní tak aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov dedičov a rešpektovaná posledná vôľa poručiteľa“ (CIRÁK, 2009, s 179)

Dedičské právo procesné je upravené v zákone č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a v zákone č. 99/1963 Zb. O občianskoprávných veciach v znení neskorších predpisov. Napriek zákonom sa dedičskoprávna postupnosť realizovala bez dedičského konania. Ustanovenie Občianskeho

zákonníka o dedičskom hmotnom práve je úzko späté s ustanoveniami Občianskoprávných vecí o dedičskom procesnom práve. Dôvodom prevzatia hmotnoprávných a procesných ustanovení je skutočnosť, že uspokojenia subjektívnych nárokov vyplávajúcich z dedičského konania práva hmotného sa môžu účastníci príslušných občianskoprávných vzťahov domáhať len prostredníctvom predpísaného formálneho postupu, ktorým na našom území bolo vždy konanie pred justičným orgánom teda občianskoprávny proces.

Pre štát sú dedičské vzťahy významné a na realizáciu nepostačovali právne úkony samotných dedičov. Štát podmieňoval realizáciu konania ingerenciu štátnej moci vo forme konania o dedičstvo. *„Základná zásada právnej úpravy dedenia spočíva v tom, že pri dedení sa použije právo platné v deň smrti poručiteľa (§ 859 Občasného zákonníka) čo znamená, že tak hmotnoprávne dedičské vzťahy, ako aj procesný postu sa riadia právom platným v čase úmrtia poručiteľa. Táto zásada je vyjadrená v prechodných ustanoveniach všetkých príslušných kódexov a ich novelizácií.“* (CIRÁK, 2009, s 180). Špecifikom dedičského práva je zásada uplatňujúca sa v procesnom práve. Preto hmotnoprávna úprava dedenia vychádza z procesnej úpravy dedičského konania.

Konanie o dedičstve je nesporným konaním, preto jeho právna úprava je systematicky zaradená medzi tzv. osobitné konania nesporného charakteru, pričom konanie o dedičstve predstavuje jednu z najvýznamnejších agend realizovaných v rámci týchto osobitných občianskoprávných konaní. Vyčlenenie týchto konaní do systematicky samostatnej časti si vyžiadala odlišná povaha hmotnoprávných vzťahov nositeľov. Prejavuje sa to najmä v právnej ochrane formou zásahu štátu a zvýšeného zásahu justičných orgánov ako aj na procesných princípoch a zásad a z toho vyplývajúcich inštitútoch a úkonoch.

Konanie o dedičstve patrí do právomocí civilných súdov. K zmene právomoci prejsť a rozhodnúť v dedičskej veci došlo novelizáciou

Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 263/1992 Zb., ktorým sa doplnil Občiansky súdny poriadok a zrušili sa štátne notárstva. „S účinnosťou od 1. 1. 1993 prejednávane a rozhodovanie v dedičských veciach sa prenáša zo štátnych notárstiev na civilné súdy. Osobité postavenie zostáva zachované vo vzťahu k notárovi. Ten sa podieľa na prejednaní a v taxatívne stanovených prípadoch aj na rozhodnutí v konaní o dedičstve ako tzv. súdny komisár.“ (CIRÁK, 2010).

V konaní o dedičstve majú dôležitú funkciu aj prechodné časové ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, kde novela zákona ustanovila, že neskončené konanie o dedičstve začaté podľa doterajších predpisov sa považujú za konania podľa Občianskeho súdneho poriadku. V konaní o dedičstve v ktorom je predmetom majetok objavený po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia sa považuje za konanie § 175x ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

„Konanie o dedičstve má dve základné štádiá:

Prvým štádiom je zisťovanie okruhu dedičov, majetku poručiteľa a jeho dlhov, a ak poručiteľ zanechal závet zisťuje sa v tomto štádiu aj jeho stav a obsah. Druhým štádiom je vlastné prerokovanie a rozhodnutie o dedičstve. Vo veci samej môže rozhodnúť súd na základe podkladov, ktoré pripraví notár ako súdny komisár, alebo rozhodne notár ako súdny komisár, ak vydá osvedčenie o dedičstve.

„Súdne konanie o dedičstve sa začne aj bez návrhu (§81 osa. 1. Občianskeho súdneho poriadku) len čo sa od príslušného orgánu štátnej správy povereného vedením matrík dozvie, že niekto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho. Súd potom poverí notára vykonaním dedičského konania. Úkony súdu v konaní o dedičstve potom už vykonáva notár ako súdny komisár (§ 38 Občianskeho súdneho poriadku). V priebehu vyšetrenia sa po skúmaní procesných podmienok získavajú údaje potrebné na posúdenie dedičského práva a zistenie okruhu dedičov, poručiteľovho majetku a jeho dlhov. Ak

poručiteľ zanechal závet, zistí sa jeho stav a obsah. Tieto úkony už vykonáva notár poverený súdom ako súdny komisár (§ 175za Občianskeho súdneho poriadku). Pokiaľ poručiteľ nezanechal majetok alebo zanechal majetok len nepatrnej hodnoty, je vydaný tomu, kto sa postaral o pohreb. Súd potom konanie zastaví (§ 175h Občianskeho súdneho poriadku).“ (MAZÁK, 2002 s. 177)

K vlastnému prejednávaniu dedičstva dochádza vtedy ak nedôjde k zastaveniu konania o dedičstve. V prípade, že zaniká bezpodielové spoluvlastníctvo manželov smrťou jedného z manželov, súd zisťuje rozsah majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve a v čase jeho zániku a vykoná jeho vyporiadanie podľa zásad Občianskeho zákonníka (§ 150). Konanie a končí vydaním rozhodnutia o potvrdení dedičstva a jeho vyporiadaní. V prípade jedného dediča mu musí súd potvrdiť nadobudnutie majetku, ak je dedičov viac, uprednostňuje sa dohoda o vyporiadaní, a pokiaľ k nej nedôjde, súd potvrdí nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov. Ak dedičstvo nenadobudol žiadny dedič súd potvrdí že dedičstvo pripadne štátu.

Dedičské konanie sa neuskutoční v dôsledku ohrozenia alebo porušenia práv a zákonom chránených záujmov. V dôsledku toho ani právne záujmy účastníkov nebudú protikladné. V rámci dedičského konania môže dochádzať k sporom medzi účastníkmi konania. „Spornosť záujmov účastníkov si však žiada poskytnúť ochranu už existujúcim hmotnoprávnym vzťahom prostredníctvom vydania deklarovaneho rozhodnutia. Keďže tento druh rozhodnutia nemôže byť vydávaný v rámci nesporového konania, je žiaduce, aby sa sporné otázky medzi účastníkmi vyriešili v rámci sporového občianskeho súdneho konanie, príp. iným príslušným orgánom.

V zmysle príslušných hmotnoprávných ustanovení, dedičstvo prechádza na dediča, alebo dedičov okamihom smrti poručiteľa. Vyporiadanie dedičstva je až následnou, druhotnou právnou skutočnosťou. Jej význam spočíva v tom, že modifikuje, individualizuje, konkretizuje nadobudnutie už predtým

vzniknutého rozsahu práv a povinností jednotlivého dediča v konkurencii ostatných dedičov. Táto skutočnosť musí byť určitým spôsobom objektivizovaná a zverejnená. Vydaním rozhodnutia o potvrdení nadobudnutia dedičstva sa splnia tieto požiadavky. „Konaním o dedičstve sa rozumie súbor úkonov, ktorým sa zisťuje okruh dedičov, deľné dôvody, podiely dedičov na dedičstve, ďalej stav aktív a pasív dedičstva v prípade úmrtia fyzickej osoby alebo je vyhlásenia za mŕtvu, a na to nadväzujúca realizácia dedičstva, t.j. vyporiadanie poručiteľových povinností a záväzkov a rozdelenie práv a vecí tvoriacich aktíva dedičstva do dispozície dedičov.“ (LAZAR, 1993)

2.1 Právomoc a príslušnosť súdov v konaní o dedičstvo

Právomoc súdov:

„Súhrn oparení a povinností ktoré zákon priznáva súdom pri výkone súdnej moci. Právomoc slovenských súdov v občianskom súdnom konaní a koní o dedičstve, je daná ustanovením § 7 Občianskeho súdneho poriadku. Vo vzťahu k cudzine sú otázky právomoci slovenského súdu upravené v osobitnom predpise, zákone č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov. Podľa tohto zákona bude právomoc slovenského súdu na prejednanie dedičstva daná primárne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, inak vždy, ak bol poručiteľ v čase smrti slovenským štátnym občanom. Výnimku výlučnej právomoci slovenského súdu predstavuje druhá vete § 44 v znení neskorších predpisov. Slovenský súd podľa nej prejedná dedičstvo len vtedy, ak ide o majetok síce slovenského občana, ale majetok nachádzajúci sa v cudzine, a ak tento majetok vydáva slovenským orgánom, alebo ak cudzí štát priznáva takýmto rozhodnutiam slovenských justičných orgánov právne následky.“ (CIRÁK, 2010).

Ak konanie o dedičstve nebude patriť do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd obmedzí úkony na vykonanie predbežného vyšetrenia. Na základe žiadosti účastníkov im súd môže vystaviť úradné potvrdenie o prešetrení prípadu. Lehota na vystavenie oznámenia je 15 dní počas ktorých

ho súd vyvesí na úradnej tabuli súdu. Dedičské právne pomery sa spravujú právnym poriadkom toho štátu, v ktorom bol poručiteľ v čase smrti.

Príslušnosť súdov

Je vymedzenie okruhu pôsobnosti medzi súdmi navzájom. Dôležitým faktorom je zistenie a vymedzenie konkrétneho prípadu a na základe informácii určiť ktorý konkrétny súd bude v danom prípade konať. Rozlišujeme miestnu, vecnú a funkčnú príslušnosť. „Vecnou príslušnosťou je vymedzenie okruhu pôsobnosti medzi jednotlivými druhmi súdov. V konaní o dedičstve je vecne príslušný okresný súd. Miesta príslušnosti vymedzuje rozsah pôsobnosti medzi jednotlivými súdmi toho istého druhu, Stanovuje kritéria na určenie, ktorý konkrétny súd je vecne príslušný súd je vecne príslušný súd. Miestnu príslušnosť súdu na všeobecnú a osobitú, ktorá sa ďalej člení na výlučnú miestnu príslušnosť a príslušnosť danú na výber. Miestna príslušnosť súdu je v dedičských veciach upravená ako osobitá, vylúčená miestna príslušnosť stanovená v ustanovení § 88 ods. 1 písm. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Predbežné vyšetrenie môže vykonať ktorýkoľvek súd, a to najmä so zreteľom na zásadu hospodárnosti konania.

„Miestna príslušnosť súdu na konanie o dedičstve môže byť určená dvoma spôsobmi:

- V zákone presne uvedenými skutkovými okolnosťami, alebo
- Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR (NR SR)“ (CIRÁK, 2009, s 184).

Zákon stanovuje zásadné kritériá miestnej príslušnosti, ktoré sa využívajú vtedy ak nie je možné určiť príslušnosť na základne kritéria predchádzajúceho. Prvým kritériom je bydlisko poručiteľa. Druhým kritériom je posledný pobyt poručiteľa. Ak nemal poručiteľ bydlisko na území Slovenskej republiky, alebo ho nemožno zistiť bude riešiť konanie príslušný súd v ktorého obvode mal posledný pobyt. Tretím kritériom je miesto majetku poručiteľa. V prípade, že sa majetok nachádza v iných alebo viacerých obvodoch súdov, bude konanie uskutočnené v obvode súdu ktorý ako prvý

vykoná procesný úkon v tomto konaní. Funkčná príslušnosť vymedzuje rozsah pôsobnosti medzi súdmi rôzneho druhu pri prejednaní tej istej veci po sebe. Na konanie o dedičstve je v prvom stupni príslušný vždy okresný súd, o riadnom opravnom prostriedku, o dovolaní proti uzneseniu okresného súdu rozhoduje krajský súd.

2.2 Začatie konania o dedičstve

Zákon tu stanovuje pravidlo na začatie konania o dedičstve. V procesnej literatúre sa môžeme stretnúť s názorom, že začatie konania z úradnej povinnosti je do určitej miery fikciu, alebo pri začatí konania o dedičstvo vôbec nejde o iniciatívu súdu, ktorá vy vychádzala od neho, ale ide o to, že súd preberá na seba iniciatívu iného orgánu. Základným predpokladom začatia konanie je vedomosť súdu o tom, že niekto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho. Zákon však neukladá súdu povinnosť získať informácie o týchto skutočnostiach z vlastnej iniciatívy. Súd poveruje matriky povinnosťou oznamovať úmrtia vo svojom matričnom obvode.

Súd začne konanie o dedičstve aj vtedy, ak inak zistí, že niekto zomrel. „V spôsobe začatia dedičského konania sa týmto spôsobom prejavuje zásada oficialít. O začatí konania súd v tomto prípade vydá uznesenie, ktoré netreba doručovať a proti ktorému nie je prípustné odvolanie. V uznesení stačí uviesť výrok a deň vydania uznesenia. Konanie o dedičstve však môže byť začaté aj na návrh, teda na základe procesnej aktivity účastníka.“ (CIRÁK, 2010, s. 187).

„Návrh na začatie konania je vecne legitimovaný najmä:

- a) Ten, kto o sebe tvrdí, že je dedičom
- b) Ten, kto sa postaral o pohreb poručiťa, ak tvrdí, že mu má pripadnúť poručiťov majetok nepatrnej hodnoty
- c) Štát, ak tvrdí, že mu má dedičstvo pripadnúť podľa § 462“ (CIRÁK, 2009, s. 185).

Návrh na začatie môže podať aj osoba, ktorá na to nie je vecne legitimovaná. Podaním návrhu touto osobou je konanie začaté. Návrh na začatie konania nie je možné stotožňovať s podnetom.

2.3 Účastníci konania o dedičstve

Účastníci konania sú obsiahnutí v 5. hlave osobitnej časti Zákona č. 99/1963 Zb. O občianskom súdnom poriadku, „účastníkmi konania sú tí, o ktorých sa možno dôvodne domnievať, že sú poručiteľovými dedičmi, a ak takých osôb niet, štát. Poručiteľov veriteľ je účastníkom konania v § 175p, v prípade, keď sa vyporiadava jeho pohľadávka, a pri likvidácii dedičstva. V konaní podľa § 175h ods. 2 je účastníkom konania iba ten, kto sa postaral o pohreb.“ (Zákon č. 99/1993 Zb. O občianskom súdnom poriadku)

„Za osoby označované ako účastníci konania o dedičstve sú označované:

- Osoby, ktoré vedú samotné konanie, podieľajú sa na prejednaní a rozhodovaní veci. Tým sú súd a notár
- Osoby, o ktorých právach a povinnostiach sa v dedičskom konaní rozhoduje“ (CIRÁK, 2010)

V prípade podania úplného návrhu pre ďalší procesný postup platia zhodné pravidlá ako v základnom dedičskom konaní, avšak súd je limitovaný predmetom konania vymedzeným účastníkmi. Ak návrh na dodatočné prejednanie dedičstva nespĺňa niektorú z rozoberaných náležitostí (ide o kumuláciu podmienok, kedy pre úplnosť návrhu je nutné splnenie všetkých požiadaviek), je nutné zo strany súdu pokúsiť sa o odstránenie nedostatkov.

K tomuto účelu slúži ustanovenie § 43 ods. 1, 2 O. s. p., ktoré ukladá súdu povinnosť vyzvať účastníka konania (v danom štádiu účastníka konania o neúplnom návrhu), aby svoj návrh doplnil alebo opravil v určenej lehote,

pričom musí byť poučený aj o spôsobe opravy, resp. doplnenia podania. Návrhový charakter dodatočného prejednávania dedičstva bráni začatiu riadneho konania, ak niet úplného návrhu. Vo výzve na odstránenie väd návrhu musí byť účastník poučený aj o zastavení konania, ak podanie požadovaným spôsobom v súdom stanovenej lehote neopraví alebo nedoplní

Dedičského konania sa môžu zúčastniť aj iné osoby. V konaní majú samostatné postavenie a nie sú oprávnené vo vlastnom mene vplývať na priebeh tohto konania. Za osobu zúčastnenú na konaní môžeme považovať každého, kto sa akýmkoľvek spôsobom zúčastňuje na konaní. Účastník je jednou z osôb zúčastnených na konaní o dedičstve. Bez účastníka sa nemôže vykonávať konanie o dedičstve. Zákonom má vymedzené práva a povinnosti.

V rámci dedičského konania Občiansky súdny poriadok priznáva účastníkom konanie, konkrétne procesné práva a ukladá im procesné povinnosti, ktoré iným osobám neprizná. Účastníci patria k základným subjektom dedičského konanie. Nesprávne a neúplné vymedzenie okruhu účastníkov môže mať za následok chybu v konaní umožňujúcu na základe právnych prostriedkov privodiť zmenu alebo zrušenie rozhodnutia.

Okruh účastníkov základného a dodatočného dedičského konania by mal byť zhodný. K zmenám by malo dochádzať len v prípade úmrtia niektorého z pôvodných dedičov, keď do práv zosnulej osoby vstupujú jej právni nástupcovia

„Je nutné poznamenať, že ide o procesné nástupníctvo v zmysle § 107 ods. 2 O. s. p., pretože zosnulá osoba nemôže byť účastníkom súdneho konania (§ 19 O. s. p. v spojení s § 7 Obč. z.). Rozoberaný prípad nemožno zamieňať s dedičskou postupnosťou podľa § 473 a nasl. Obč. z., kedy práva osoby, ktorá by inak mala status dediča, ale z rôznych dôvodov nededí (napr. odmietla dedičstvo, bola poručiteľom vydedená, nedožila sa smrti poručiteľa), získavajú iné osoby v postavení prvotných dedičov poručiteľa. Ak účastník konania dedičstvo neodmietne v základnom konaní, zostáva jeho status zachovaný aj v ďalšom štádiu, kedy už nemá oprávnenie odmietnuť dedičstvo.

Nie je však vylúčené, že k zmene v okruhu účastníkov konania dôjde aj z iných dôvodov. Ak v základnom konaní v dôsledku nesprávneho postupu súdu, nebolo konané s niektorým z dedičov ako s účastníkom konania, nemá to žiaden vplyv na jeho status dediča. Takáto osoba môže podať návrh na dodatočné prejednanie dedičstva, pričom je úplne irelevantné, že vo vzťahu k prvotnému dedičskému konaniu, v ktorom jej bolo odňaté právo konať pred súdom, sa nedomáhala nápravy stavu či už vo vzťahu k samotnému konaniu trpiacemu uvedenou závažnou procesnou vadou, alebo prostredníctvom inštitútu ochrany oprávneného dediča podľa § 483 Obč. z. „(HULJAK, 1996)

2.4 Priebeh konania o dedičstve

„Rozhodnutie o určené všeobecnej ceny, výšky dlhov a čistej hodnoty dedičstva má podstatná vplyv na ďalší priebeh konania, pretože účastníci majú podľa zákona iné možnosti, ak jej dedičstvo predĺžené, a iné ak aktíva prevyšujú pasíva.“ (CIRÁK, 2010, s. 215).

V konaní o dedičstve najskôr matrika oznámi úmrtie vo svojom matričnom obvode súdu príslušnému na prejednanie dedičstva. Avšak súd začne konanie aj bez tohto návrhu, len čo sa dozvie, že niekto zomrel alebo bol vyhlásený za mŕtveho.

Následne súd poverí notára ako súdneho komisára samostatným vedením konania o dedičstve, ktoré smeruje k vydaniu osvedčenia o dedičstve alebo k predloženiu veci súdu na vydanie uznesenia. Proti rozhodnutiam notára vydaným v konaní o dedičstve je prípustné odvolanie. Včas podaným odvolaním osoby, ktorej bolo rozhodnutie určené na doručenie, sa toto rozhodnutie zrušuje a nové rozhodnutie vydá sudca; v ostatných prípadoch o odvolaní rozhodne odvolací súd.

„Notár poverený súdom vydá so súhlasom účastníkov osvedčenie o dedičstve, ak:

- dedičstvo nadobudol jediný dedič,
- dedičstvo, ktoré nenadobudol žiadny dedič, pripadlo štátu,
- dedičia sa vypořádali medzi sebou dohodou,
- dedičia uzavreli s veriteľmi poručiteľa dohodu o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov.

Osvedčenie o dedičstve obsahuje najmä

- a) označenie súdneho komisára,
- b) označenie dedičskej veci,
- c) označenie účastníkov a ich zástupcov,
- d) vyhlásenie dedičov o spôsobe a obsahu vypořádania bezpodielového spoluvlastníctva manželov zaniknutého smrťou poručiteľa,
- e) obsah osvedčovanej skutočnosti,
- f) ak ide o spoluvlastníkov, výšku ich spoluvlastníckych podielov vyjadrených zlomkom z celku,
- g) údaj o odmene notára a o jeho hotových výdavkoch,
- h) ďalšie údaje, najmä údaje potrebné na zápis práva k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností,

- i) podpisy účastníkov a ich vyhlásenie, že súhlasia s obsahom osvedčenia,
- j) poučenie o tom, že účastník konania môže do 15 dní od prevzatia osvedčenia o dedičstve požiadať súd o pokračovanie v konaní o dedičstve,
- k) miesto a dátum vydania osvedčenia o dedičstve,
- l) odtlačok úradnej pečiatky notára a jeho podpis.“ (TRÚCHLY, 1996)

Účastník môže do 15 dní od prevzatia osvedčenia o dedičstve požiadať súd o pokračovanie v konaní o dedičstve. Ak žiadosť nie je včas podaná, osvedčenie o dedičstve nadobudne účinky právoplatného uznesenia o dedičstve; včas podanou žiadosťou osvedčenie o dedičstve stráca platnosť a súd pokračuje v konaní bez zreteľa na jeho vydanie. Účastníkmi konania sú tí, o ktorých sa možno dôvodne domnievať, že sú poručiteľovými dedičmi, a ak takých osôb niet, štát.

„Poručiteľov veriteľ je účastníkom konania

- v prípade, keď sa dedičia dohodnú, že predĺžené dedičstvo prenechajú veriteľom na úhradu dlhov,
- v prípade, keď sa vyporiadava jeho pohľadávka, a
- pri likvidácii dedičstva.

V konaní keď poručiteľ zanechal majetok nepatrnej hodnoty, môže ho súd vydať tomu, kto sa postaral o pohreb a konanie zastaví. Súd tiež konanie zastaví, keď poručiteľ nezanechal majetok. Potom súd bez meškania vykoná vyšetrovanie v evidencii závetov uložených u notára v úschove, ktorá je vedená v

Notárskom centrálnom registri závetov, či je v nej evidovaný závet poručiteľa, listina o vydedení alebo odvolanie týchto úkonov, a u ktorého notára je uložený. Ďalej v predbežnom vyšetrení si súd najmä obstará údaje potrebné pre zistenie dedičov a pre zistenie poručiťovho majetku a jeho dlhov a či dedičia, ktorým bol poručiť zákonným zástupcom, potrebujú ustanoviť opatrovníka.“ (TRÚCHLY 1996)

Ak to vyžaduje všeobecný záujem alebo dôležitý záujem účastníkov, urobí súd aj bez návrhu neodkladné opatrenia, najmä zabezpečí dedičstvo, zverí veci osobnej potreby manželovi poručiťa alebo inému členovi domácnosti, postará sa o predaj vecí, ktoré nemožno uschovať bez nebezpečenstva škody alebo nepomerných nákladov, prípadne ustanoví správcu dedičstva alebo jeho časti.

„Zabezpečenie dedičstva sa vykoná najmä jeho uložením na súde alebo u uschovávateľa, zapečatením v poručiťovom byte alebo na inom vhodnom mieste, zákazom výplaty u dlžníka poručiťa alebo súpisom na mieste samom. Ak súd konanie nezastavil, upovedomí súd tých, o ktorých sa možno dôvodne domnievať, že sú dedičmi, o ich dedičskom práve a o možnosti dedičstvo odmietnuť v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď súd dediča o práve dedičstvo odmietnuť upovedomil.

Ak mal poručiť v čase svojej smrti s pozostalým manželom majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve, o ktorého vyporiadaní sa nezačalo konanie na súde, vyporiada sa tento majetok v konaní o dedičstve. Tento majetok sa môže vyporiadať dohodou medzi pozostalým manželom a dedičmi uzavretou písomne alebo ústne do zápisnice. Ak medzi nimi nedôjde k dohode, vyporiada tento majetok súd príslušný na konanie o dedičstve.“ (HULJAK, 1996)

Dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov alebo rozhodnutie súdu o vyporiadaní majetku obsahuje vymedzenie rozsahu majetku poručiťa a jeho dlhov s údajom o cene majetku a určenie, čo z tohto majetku

patrí do dedičstva a čo patrí pozostalému manželovi. Takýmto postupom súd zistí poručiťov majetok a jeho dlhy a vykoná súpis aktív a pasív. Na tomto podklade určí všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva, prípadne výšku jeho predĺženia v čase smrti poručiťa. Za všeobecnú cenu majetku určí súd sumu zhodne tvrdenú účastníkmi; ak sú tvrdenia rozdielne, vykoná súd na jej zistenie potrebné dôkazy.

„Súd v uznesení o dedičstve uvedie na základe svojich zistení nasledujúce závery o potvrdení nadobudnutia dedičstva jedinému dedičovi alebo potvrdí, že dedičstvo, ktoré nenadobudol žiadny dedič, pripadlo štátu, alebo schváli dohodu o vyporiadaní dedičstva alebo dohodu o prenechaní predĺženého dedičstva na úhradu dlhov alebo potvrdí nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov, ak medzi účastníkmi nedôjde k dohode, alebo vykoná vyporiadanie medzi dedičmi a rozhodne o tom, čo ktorý z dedičov nadobudol, alebo neschváli dohodu o vyporiadaní dedičstva a potvrdí nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov alebo vykoná vyporiadanie medzi dedičmi a rozhodne o tom, čo ktorý z dedičov nadobudol.“ (LUBY 2002)

2.5 Skončenie konania o dedičstve

„Prejednanie dedičstva je skončené nadobudnutím právoplatnosti uznesenia alebo vydaním osvedčenia o dedičstve notárom za podmienok uvedených nižšie. Po skončení prejednávania dedičstva súd zruší vykonané zabezpečenie dedičstva, ak k jeho zrušeniu nedošlo už v priebehu konania o dedičstve; zrušia sa najmä všetky zákazy výplaty vkladov, poisťiek a iných hodnôt, ktoré boli v konaní o dedičstve nariadené alebo podľa zákona vykonané. Zároveň sa upovedomí ten, u koho sú tieto hodnoty uložené, o tom, komu sa majú vydať.“ (CIRÁK, 2009, 215)

Ak je dedičstvo predĺžené a ak nedôjde k dohode, ktorou dedičia prenechajú predĺžené dedičstvo veriteľom na úhradu dlhov, môže súd uznesením nariadiť likvidáciu dedičstva. Rozhodne o tom aj bez návrhu. O

nariadení likvidácie vydá súd uznesenie, v ktorom vyzve veriteľov, aby mu oznámili svoje pohľadávky v lehote, ktorú v uznesení určí, a upozorní ich, že pohľadávky, ktoré nebudú pri likvidácii uspokojené, zaniknú. Toto uznesenie vyvesí na úradnej tabuli súdu. Súd po tom, čo speňaží majetok poručiteľa v likvidácii dedičstva, vykoná rozvrh výťažku speňaženia majetku poručiteľa medzi veriteľov.

„Z výťažku uhradí súd postupne pohľadávky podľa týchto skupín: náklady poručiteľovej choroby a primerané náklady jeho pohrebu, trovy konania a splatné výživné, dlžné dane a poplatky, ostatné pohľadávky.

Súd uznesením vyzve veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky. V uznesení im učí lehotu na tento úkon a súčasne ich poučí o skutočnosti, že dedičia sa nezodpovednú týmto veriteľom, ktoré svoje pohľadávky včas neprihlásia, ak dôjde k vyčerpaniu ceny dedičstva. Uznesenie súd zverejní vynesením na úradnej tabuli súdu. Ak dôjde k prenechaniu predĺženého dedičstva veriteľom na úhradu dlhov, ktorý v takom prípade neplynie s ostatným majetkom dediča. Záleží na vôli dedičov, či dajú prednosť takémuto riešeniu veci, alebo vezmú na seba dôsledky spojené s dedením.

2.6 Dodatočné prejednanie konanie o dedičstve

Prejednanie dedičstva je skončené

- nadobudnutím právoplatnosti uznesenia alebo
- vydaním osvedčenia o dedičstve notárom za podmienok uvedených nižšie.

Po skončení prejednania dedičstva súd zruší vykonané zabezpečenie dedičstva, ak k jeho zrušeniu nedošlo už v priebehu konania o dedičstve; zrušia sa najmä všetky zákazy výplaty vkladov, poisťiek a iných hodnôt, ktoré boli v konaní o

dedičstve nariadené alebo podľa zákona vykonané. Zároveň sa upovedomí ten, u koho sú tieto hodnoty uložené, o tom, komu sa majú vydať.

Ak je dedičstvo predĺžené a ak nedôjde k dohode, ktorou dedičia prenechajú predĺžené dedičstvo veriteľom na úhradu dlhov, môže súd uznesením nariadiť likvidáciu dedičstva. Rozhodne o tom aj bez návrhu. O nariadení likvidácie vydá súd uznesenie, v ktorom vyzve veriteľov, aby mu oznámili svoje pohľadávky v lehote, ktorú v uznesení určí, a upozorní ich, že pohľadávky, ktoré nebudú pri likvidácii uspokojené, zaniknú. Toto uznesenie vyvesí na úradnej tabuli súdu.

Súd po tom, čo speňaží majetok poručiteľa v likvidácii dedičstva, vykoná rozvrh výťažku speňaženia majetku poručiteľa medzi veriteľov.

Z výťažku uhradí súd postupne pohľadávky podľa týchto skupín:

- náklady poručiťovej choroby a primerané náklady jeho pohrebu, trovy konania a splatné výživné,
- dlžné dane a poplatky,
- ostatné pohľadávky.

„Dodatočné dedičské konanie môže byť vedené tiež z úradnej povinnosti, t.j., že priamo súd rozhodne o začatí takéhoto konania. Ešte skôr ako prikrôčim k rozboru dotknutej problematiky, je nutné opakovane uviesť, že konania o dodatočnom prejednaní dedičstva začaté na základe uznesenia súdu sa v justičnej praxi vyskytujú pomerne ojedinele a takmer výlučne sa týkajú nehnuteľností.

Prípady, kedy okresný súd vydá uznesenie o začatí dodatočného dedičského konania ex offo, možno rozdeliť do dvoch hlavných kategórií.

„Prvá sa vyznačuje spoločenským záujmom, ktorého nositeľom je takmer výlučne štát (prostredníctvom príslušných štátnych orgánov alebo štátom riadených podnikateľských subjektov). Ide predovšetkým o situácie, kedy je nutné usporiadať vlastnícke pomery k nehnuteľnému majetku za účelom jeho vykúpenia alebo vyvlastnenia pre potreby. Druhá skupina zahŕňa konania, v ktorých je prevažujúcim záujem konkrétnych osôb na usporiadaní majetkových vzťahov (v konečnom dôsledku každé právne vysporiadanie vlastníctva jednoznačným spôsobom je prospešné i z celospoločenského hľadiska, keďže prispieva k zvýšeniu právnej istoty a prehľadnosti právnych vzťahov k nehnuteľnostiam). Ide najmä o prípady motivované snahou o následné odkúpenie pozemku či jeho časti od nadobúdateľa dedičstva pre účely výstavby.“ (LUBY, 2002)

„Z dikcie § 175x ods. 2 O. s. p. je jednoznačné, že súd môže začať konanie, to zn., že neexistuje právny nárok na vydanie takéhoto rozhodnutia, bez ohľadu na to, aké dôvody podmieňujú podanie podnetu. Zákon ani rámcovo vôbec nevymedzuje, v ktorých prípadoch by mal súd rozhodnúť o začatí dodatočného dedičského konania ex offio a ponecháva rozhodnutie v celom rozsahu na posúdení súdu. Súbežne s týmto konštatovaním je nutné zdôrazniť, že nejde o akúsi svojvôľu, ktorá by nepodliehala všeobecne platným a zaužívaným princípom rozhodovania.

Doterajšia prax ukazuje, že súdy sú náchylné vyhovieť predovšetkým podnetom podávaným štátnymi orgánmi. Takýto stav má zaiste svoje korene v predchádzajúcom, niekoľko desaťročí trvajúcim názore na súd ako na orgán patriaci do štruktúry “štátnych úradov”, ktorý si do určitej miery osvojili aj sudcovia. Z uvedeného dôvodu pri podnetoch iných subjektov (fyzických a právnických osôb) musí byť okolnosť, podmieňujúca nutnosť vykonania dodatočného prejednávania dedičstva z úradnej povinnosti, skutočne právne významná a presne špecifikovaná.“ (TRÚCHLY 1996)

Z posledne uvedeného vyplýva aj najvýraznejší rozdiel medzi obsahom podnetu a návrhu na dodatočné prejednanie dedičstva. Podnet musí obsahovať výslovné, konkrétne zdôvodnenie, prečo je žiaduce vykonať dodatočné dedičské konanie z úradnej povinnosti. Inak pre náležitosti podnetu platia v princípe tie isté pravidlá ako vo vzťahu k návrhu na začatie dodatočného dedičského konania. Predovšetkým je nevyhnutné presne vymedziť predmet konania a označiť poručiťa (prípadne prvotné dedičské konanie).

„Je však nutné brať ohľad aj na účastníkov konania – dedičov, ktorí na usporiadaní vlastníckych vzťahov neraz nemajú žiaden záujem. Najmä, keď často ide o potomkov poručiťa v treťom či štvrtom pokolení, ktorí nemajú k predmetu konania takmer nijaký vzťah, alebo ide o prakticky nevyužitelný spoluvlastnícky podiel, nedosahujúci relevantnú časť celku. Začatím konania ex offio dôjde k zásahu zo strany štátu do práv a oprávnených záujmov dedičov, pričom vykonanie prejednanie dedičstva so sebou prináša aj súvisiace povinnosti. Jednak priamo procesné, vyplývajúce bezprostredne zo statusu účastníka konania (napr. povinnosť dostaviť sa na úkony súdu – spísanie zápisnice o predbežnom vyšetrení, ohliadka, pojednávanie, povinnosť predkladať požadované doklady), a jednak “poplatkové”, zahrnujúce povinnosť zaplatiť trovy konania (odmena a náhrada hotových výdavkov notára ako povereného súdneho komisára, súdny poplatok za konanie o dedičstve, prípadne náklady znaleckého posudku) a daň z dedičstva (eventuálne notársky poplatok podľa predošlých právnych predpisov, ktorý v konaniach po poručiťoch zomrelých pred 1. 1. 1993 plní funkciu dotknutej dane). Z konštatovaných dôvodov je na mieste, aby súd v každom prípade starostlivo zväžil vydanie uznesenia o dodatočnom začatí dedičského konania.“ (HULJAK 1996)

V prípade kladného stanoviska okresný súd vydá uznesenie o začatí konania (§ 81 ods. 1, 2 O. s. p.), ktoré doručí účastníkom konania do vlastných rúk. Ide o výrazne kvalitatívne odlišné uznesenie oproti uzneseniu, ktorým začína základné dedičské konanie (§ 175a O. s. p.). Následne súd poverí

príslušného notára, aby ako súdny komisár prejednal dedičstvo a konanie pokračuje štandardným spôsobom.

„Účastníkom konania o neúplnom návrhu je len osoba, ktorá nejasné podanie učinila. Ak je navrhovateľov viac, je nutné výzvu na odstránenie väd návrhu adresovať každému z nich, pričom na riadne začatie dodatočného dedičského konania postačí, keď čo len jeden z účastníkov pôvodné podanie doplní alebo opraví. Nie je zriedkavou situácia, kedy jeden z navrhovateľov odstráni len určitý nedostatok podania a ďalší účastník doplní inú chýbajúcu náležitosť návrhu na začatie konania. Ide v zásade o akceptovateľný spôsob opravy nejasného podania, keďže dodatočné dedičské konanie nestráca návrhovosťou nesporný charakter a jeho účastníci nemajú postavenie strán s protichodnými záujmami. Uvedené neznamená, že medzi dedičmi nemôže vzniknúť spor napr. o spôsobe rozdelenia predmetu dedenia, z hľadiska začatia konania však účastníci zhodne žiadajú dodatočné prejednanie dedičstva.“
(TRÚCHLY, 1996)

Výzva podľa § 43 ods. 1, 2 O. s. p. zo strany súdu musí byť dostatočne určitá, t.j. musí z nej byť zrejmé, akým konkrétnym nedostatkom trpí podanie účastníka. Súčasne je súd povinný navrhovateľa poučiť o spôsobe opravy, ktorá povinnosť nie je splnená, ak výzva obsahuje len odkaz na číselné označenie príslušných ustanovení O. s. p. Je však nevyhnutné zdôrazniť, že súd môže navrhovateľa poučovať len o procesných právach a povinnostiach (§ 5 O. s. p.) a je neprípustné poskytovanie poučenia podľa hmotného práva.

Napríklad súd vo výzve uloží navrhovateľovi označiť všetkých účastníkov konania s tým, že je potrebné označiť ich menom, priezviskom, bydliskom, ale už účastníka nepoučuje o tom, komu v zmysle ustanovení hmotného práva – Obč. z. – svedčí status dediča. Rovnako nie je povinnosťou súdu opakovane vyzývať navrhovateľa, aby označil všetkých účastníkov konania, keď na prvú výzvu reagoval tým, že ním uvedené osoby zahŕňajú

všetkých účastníkov konania, hoci zo spisového materiálu je i po prvotnom doplnení zrejmé, že okruh účastníkov nie je úplný.

„Prevzatie výzvy na odstránenie nedostatkov návrhu účastníkom konania podmieňuje vznik právnych účinkov, ktoré sú z hľadiska ďalšieho postupu vo veci zásadného významu. Preto je nutné, aby zásielka, ktorá obsahuje predmetnú výzvu, bola účastníkovi doručená tak, aby existoval jednoznačný doklad o jej prevzatí bezprostredne adresátom. To znamená, že doručovať takúto zásielku je potrebné ako zásielku adresovanú do vlastných rúk a nie ako zásielku, ktorú je oprávnená prevziať aj iná dospelá osoba, bývajúca v tom istom byte alebo dome (§ 46 ods. 1 O. s. p.). Ak nedôjde k doručeniu do vlastných rúk v zmysle § 47 O. s. p., nie je prípustné z výzvy vyvodzovať právne účinky predpokladané v § 43 ods. 2 O. s. p., t.j. nie je možné konanie zastaviť pre neodstránenie väd návrhu na jeho začatie.“ (TRÚCHLY, 1996)

Nedôslednosť pri doručovaní výzvy na odstránenie nedostatkov podania, keď túto prevezme manželka adresáta, sused a pod., predstavuje takú procesnú vadu konania, ktorá je spôsobilá v zmysle § 212 ods. 2 O. s. p. podmieniť nesprávne rozhodnutie vo veci. Ak za takejto procesnej situácie dôjde k zastaveniu konania, je v prípade podania odvolania účastníkom daný dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia súdom II. stupňa a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

„Povinnosť pokúsiť sa odstrániť nedostatky návrhu je zákonom uložená súdu, ktorý ju musí plniť sám bezprostredne vlastnou činnosťou. Nie je oprávnený ju preniesť na súdneho komisára tým, že vyhotoví poverenie pre notára v zmysle § 38 ods. 1 O. s. p. Dotknuté ustanovenie umožňuje súdu poveriť notára, aby ako súdny komisár prejednal dedičstvo, pričom ale o prejednávaní dedičstva je možné hovoriť až vtedy, keď je dedičské konanie začaté. Ak konanie o dedičstve (či už základné, alebo dodatočné) nezačalo

spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam O. s. p., je neprípustné poveriť notára vykonávaním úkonov súdneho komisára.“ (HULJAK, 1996)

Ak je predsa takéto neúčinné poverenie vydané, úkony notára nemajú relevanciu predpokladanú v § 38 ods. 3 O. s. p., t.j. nie sú úkonmi súdu. Z pohľadu rozoberanej problematiky to znamená, že notár nie je oprávnený ako poverený súdny komisár odstraňovať nedostatky návrhu a na základe výzvy, ním realizovanej (hoci, čo do obsahu úplnej a kvalifikovanej), nie je následne prípustné rozhodnúť o zastavení konania podľa § 43 ods. 2 O. s. p. Notárovi súčasne v takomto prípade nevzniká ani právo na odmenu a náhradu hotových výdavkov za činnosť súdneho komisára. Povinnosťou notára po obdržaní poverenia vo veci, v ktorej nedošlo k riadnemu začatiu dedičského konania, je vrátiť spis spoločne s neúčinným poverením súdu, ktorý ho vydal.

Nedostatočné podmienky konania o dodatočné prejednanie dedičstva, spočívajúci v neexistencii riadneho návrhu, nie je odstrániteľný (ako to praktizujú niektoré okresné súdy) ani vydaním uznesenia o začatí konania v zmysle § 175a O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie sa viaže výlučne k základnému dedičskému konaniu, v ktorom súd koná z úradnej povinnosti, len čo sa dozvie o úmrtí poručiteľa. Ak by súd mal v úmysle konať ex offio aj o doteraz neprejednanom majetku podľa § 175x ods. 2 O. s. p., bol by povinný vydať uznesenie o začatí dodatočného dedičského konania v zmysle § 81 ods. 2 O. s. p. a toto doručiť do vlastných rúk všetkým účastníkom konania (na rozdiel od uznesenia podľa § 175a O. s. p., ktoré sa vydáva len záznamom v spise).

„Uznesenie o zastavení konania pre neodstránenie väd návrhu podľa § 43 ods. 2 O. s. p. je potrebné odlišovať od uznesenia, ktorým súd zastaví dodatočné dedičské konanie po nepreukázaní existencie vlastníckeho práva poručiteľa k veci alebo právu označenému účastníkmi. V takomto prípade dochádza podľa § 104 ods. 1 O. s. p. k zastaveniu konania (začatého na základe úplného návrhu) pre nedostatok procesnej podmienky, obsiahnutej v § 175x

ods. 1 O. s. p., ktorá predpokladá danosť nejakého poručiťovho majetku, neprejednaného v základnom konaní.“ (TRÚCHLY, 1996)

„V súvislosti s návrhmi na dodatočné prejednanie dedičstva dochádza niekedy k situácii, že až na základe takéhoto podania sa súd dozvie o úmrtí poručiťa, po ktorom doteraz vôbec nebolo vykonané dedičské konanie. Následne súd po predložení úmrtného listu alebo právoplatného rozsudku o vyhlásení za mŕtveho vydá spomínané uznesenie podľa § 175a O. s. p. a vo veci koná ex offo, pričom prebiehajúce konanie je základným dedičským konaním. Z úradnej povinnosti potom zisťuje tak okruh dedičov, ako aj rozsah majetku poručiťa, pričom vychádza zo zásady, že je potrebné prejednať všetok majetok poručiťa patriaci mu v čase smrti. Popísaný stav však nemožno zamieňať so situáciou, keď základné dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť poručiťa a rozhodnutie bolo vydané len záznamom v spise bývalého štátneho notárstva a táto skutočnosť bola oznámená len niektorému z dedičov. (HULJAK 1996)

Zastavenie konania pre neodstránenie väd návrhu nebráni navrhovateľovi alebo i ďalšej oprávnenej osobe podať kedykoľvek v budúcnosti ohľadne neprejednaného majetku poručiťa (opakovaný) návrh na dodatočné dedičské konanie. Vlastnícke právo sa nepremlčuje (§ 100 ods. 2 Obč. z.), avšak na vykonanie dedičského konania (tým aj na potvrdenie prechodu vlastníckych oprávnení v dôsledku dedenia) musí “nové” podanie spĺňať všetky popísané náležitosti riadneho návrhu na jeho začatie.

„Ak súd priamo vo výroku uznesenia, ktorým začal dodatočné dedičské konanie, vymedzí predmet dedenia, t.j. uvedie, ohľadne ktorých vecí, resp. práv sa dodatočné prejednanie dedičstva vykoná, nie je prípustné bez ďalšieho rozšíriť masu dedičstva o iné veci, hoci by bolo preukázané, že poručiť bol v čase smrti ich (spolu) vlastníkom. Podmienkou prejednania takýchto vecí by bolo uznesenie súdu, ktorým by rozšíril predmet dedičstva – konania. Aj z

tohto praktického dôvodu vo výrokovej (záväznej) časti uznesenia o začatí dodatočného dedičského konania ex offio súdy výslovne neoznačujú majetok, len v odôvodnení rozhodnutia uvedú, ktoré veci a práva by mali tvoriť predmet konania. Za danej situácie nie je prejednávajúci súd (súdny komisár) limitovaný dotknutým vymedzením a môže zahrnúť do dedičstva aj iné veci alebo “dediteľné” práva.“ (CIRÁK, 2010)

V prípade, že súd nemieni akceptovať podnet na začatie dodatočného dedičského konania, nevydáva o tejto skutočnosti žiadne rozhodnutie. Z uvedeného logicky vyplýva, že podnecovateľ nemá žiadnu právnu možnosť dosiahnuť bezprostredne zmenu takéhoto stanoviska. Keďže nie je vydané rozhodnutie súdu, neprichádza do úvahy ani podanie opravného prostriedku, a teda preskúmanie veci v druhoinštančnom konaní. Je však minimálne žiaduce, aby súd informoval podnecovateľa o svojom negatívnom stanovisku jeho podaní, pričom v zmysle zásad justičnej etiky a komunikácie súdu s účastníkmi je vhodné uviesť aspoň hlavný dôvod nevyhovenia podnetu.

„Osobe, ktorá nie je účastníkom konania a napriek tomu u nej pretrváva záujem na dodatočnom prejednaní určitej veci alebo práva, nič nebráni aj opakovane podávať podnet na príslušný súd, aby vo veci začal konať z úradnej povinnosti. Pri učení opakovaného podania je vhodné, aby podnecovateľ reagoval práve na dôvody, ktoré viedli súd k neakceptovaniu prvotného podnetu a snažil sa argumentačne podložiť nutnosť dodatočného dedičského konania.“ (HULJAK 1996, s, 49)

Nie je vylúčené, že súd napriek argumentom, ktoré sa javia ako dôvodné, konanie o novoobjavenom majetku nezačne. Za takejto situácie je z hľadiska osoby, ktorá má záujem na dodatočnom prejednaní dedičstva, vhodné skontaktovať sa s niektorým z dedičov a presvedčiť ho o nutnosti podania návrhu na dodatočné dedičské konanie. Eventuálne prichádza do úvahy možnosť získať od dediča, resp. dedičov plnomocenstvo na zastupovanie v konaní, kedy by už podnecovateľ vystupoval nie vo vlastnom mene, ale v mene

dedičov, a teda by bol osobou oprávnenou (ako zvolený zástupca) na podanie návrhu. Dodatočné dedičské konanie by následne začalo ako priamy právny následok úplného návrhu bez ohľadu na vôľu súdu.

„Pri prejednávaní dedičstiev v štandardných podmienkach (zahŕňujúcich napríklad bezproblémové napojenie súdov na registre, evidujúce vlastnícke vzťahy k nehnuteľnostiam, či prostredie so stabilizovanými vlastníckymi pomermi), čo, bohužiaľ, nie je zatiaľ prípad Slovenskej republiky, nutnosť dodatočných dedičských konaní výrazne klesá. Vychádzajúc zo súčasnej skladby dedičských vecí na jednotlivých súdoch, ako i z prebiehajúcich pozemkových úprav v najbližšom období, budú dodatočné prejednávania dedičstiev predstavovať ešte významnú časť tejto súdnej agendy.“ (TRÚCHLY, 1996)

Za účelom dosiahnutia čo možno najuspokojivejšieho postupu v dotknutých konaniach je žiaduce, aby všetky zainteresované subjekty pristupovali k svojim povinnostiam s náležitou dôslednosťou. Samotní navrhovatelia týchto konaní si musia uvedomiť, že zodpovedným plnením si procesných povinností, najmä v počiatočnom štádiu, ktoré výrazne ovplyvňuje celý ďalší priebeh konania, napomôžu bezproblémovému prejednaniu novoobjaveného majetku. Predovšetkým pre ich informáciu je určený tento príspevok (vrátane pripojených vzorov), ktorý však nepoukazuje len na ich povinnosti, ale bližšie ozrejmuje aj súvisiace procesné práva.

3 POROVNÁNIE ČESKÉHO A SLOVENSKÉHO KONANIA O DEDIČTVE

V roku 1918 existoval v Československu právny dualizmus. Na území Česka platilo Rakúske právo z roku 1811 a na Slovensku sa riadili obyčajovým nekodifikovaným právom Uhorským. Toto sa zmenilo až v roku 1950, kde bol prijatý prvý československý Občiansky zákonník. Od tej doby, až do konca roku 1992, tu platilo spoločné občianske právo. 1. 1. 1993 sa rozpadom spoločného štátu, oddelili i právne poriadky a tým došlo k výrazným posunom v jednotlivých právnych úpravách. V oboch krajinách stále platí Občiansky zákonník č. 99/1964.

Dedičské konanie je konaním nesporným. To platí pre obe krajiny. V našom prípade to platí v rámci fáze konania, kedy sa jedná o znovuobjavenie majetku pozostalého, zatiaľ čo v Česku platí po dobu celého procesu.

3.1 Vyšetrovanie konania o dedičstve v Čechách a Slovensku

„V konaní, kde sa využíva zásada oficiality, sú dispozičné práva obmedzené alebo úplne vylúčené. Toto platí pri zahájení konania. Nezáleží na vôli účastníkov, súd zahajuje konanie z úradnej povinnosti, v okamihu ako sa dozvie, že osoba zomrela.

Predmet tohto procesu teraz závislí na dispozíciách účastníkov. Sudca, resp. súdny komisár určuje rozsah konania. Tak i v prípade, že je konanie zahájené na základe návrhu účastníka, nie je možné, aby bolo na jeho podnet ukončené. Konanie začne na návrh účastníka, v ďalšom konanie sa postupuje na základe úradnej povinnosti bez ohľadu na prípadné úkony účastníkov.“ (TRÚCHLY, 1996)

Pri zásade ex offio a vyšetrovacej, je medzi slovenskou českou a právnou úpravou veľký rozdiel, čo sa týka novo objaveného majetku. Na rozdiel od Česka, sa na Slovensku uprednostňuje zahájenie konania na návrh pred zahájením úradnej povinnosti a voči náležitostiam návrhu sa chová ako pri spornom konaní, čím porušuje základnú zásadu oficiality

V Česku začína konanie na návrh a riadi sa zásadou oficiality, na Slovensku sa nachádza pod názvom návrh tato zásada vymizla. Oficialita v prípade podania návrhu o novom objavenom majetku je úplne potlačená a pri nedodržaní náležitostí návrhu, nepredložení dôkazov, ktoré súd, resp. súdny komisár má vyžiadať v rámci vyšetrovacej zásady od príslušných orgánov, je navrhovateľ vyzvaný súdom, aby dôkazy doložil, inak návrh odmietne.

Keď navrhovateľ dôkazy nepredloží, z akýchkoľvek subjektívnych či objektívnych príčin, súd prešetrí dôkazy z úradnej povinnosti. Orgány verejnej moci, štátnej správy, ale i fyzické a právnické osoby sú súdu a súdnemu komisárovi povinní na jeho žiadosť dokumenty vydať. To však neplatí v prípade, kedy sa týchto dôkazov domáha dedič. Keď dedič potrebné doklady sám požaduje, inštitúcie od neho potrebuje notársky potvrdené doloženie o skutočnosti, že je dedičom po poručiteľovu, inak mu dôkaz nevydajú.

Ďalším bežným prvkom v spornom konaní, je situácia, kedy slovenský súd navrhol prejednať novo objavený majetok. Odmietnuť ho môže v prípade, že navrhovateľ nezaplatí súdny poplatok. V Česku súd alebo súdny komisár koná z úradníckej povinnosti, vyhľadáva majetok a dlh pozostalého, vyhľadáva dedičov a ich adresy, ktoré mu poskytujú príslušné obce, mesta a centrálna evidencia obyvateľov. Slovenský súdny komisár využíva informácie z centrálnej evidencie obyvateľov len vo výnimočných prípadoch.

„Okruh zákonných dedičov podľa slovenské právnej úpravy je takmer totožný s okruhom dedičov podľa českého Občianskeho zákonníku.

Vychádza sa zo zákona č. 40/1964 Sb., ktorý bol pôvodným československým zákonom a od 1. 1. 1992 je platné v oboch krajinách zaradenie dedičov do štyroch dedičských skupín. Jediným rozdielom v okruhu dedičov je, že od 1. 7. 2006 je dedičom po pozostalom i partner podľa zákona o registrovanom partnerstve“ (zákon č. 115/2006 Sb. o registrovanom partnerstve) a to v právanom poriadku iba v Českej republike. Pri dedení zo závetu alebo vydedení neexistujú takmer žiadne rozdiely.

3.2 Spravovanie konania o dedičstve

Slovenské platné právo obsahuje inštitút správcu dedičstva, je uvedený iba v procesných predpisoch, teda v slovenskej obdobe českého Občianskeho súdneho poriadku. Možno i preto, že tam neexistuje previazanosť správcu dedičstva v hmotnej a procesnej úprave, sa tento inštitút v praxi temer nevyskytuje. Český správca dedičstva vykonáva až do skončení dedičského konania správu nad majetkom, je predmetom tohto konania, pokiaľ o tom rozhodol súd alebo poručiťa vo svojej poslednej vôli.

Správca dedičstva môže spravovať celý majetok poručiťa, či už jeho časť. Pre dediča to znamená, že po dobu trvania správy nemôžu nakladať s týmto majetkom ani činiť žiadne právne úkony, ktoré by na tento majetok mali vplyv. Môžu iba vysloviť súhlas alebo nesúhlas s právnym úkonom správcu majetku, ktorý by bol nad rámec obvyklého hospodárenia pre tento inštitút.

3.3 Poplatky v konaní o dedičstvo

Rozdiel medzi slovenskou a českou právnou úpravou v poplatkoch, že v Česku sa neplatia súdne poplatky za vydanie rozhodnutia a neplatí sa žiadne poplatky z návrhu na prejednanie dedičstva ako novo objaveného majetku poručiťa. Výška notárskych odmien za prevedenie dedičského konania nie je úplne totožná, ale dá sa povedať, že je zrovnateľná.

Základom pre výpočet percentuálnej odmeny je obvyklá cena majetku. Čo sa týka dedičskej dane, tá je odlišná výrazne. „Daň platí dedič, ktorý získal celé alebo časť dedičstva zo závetu alebo zo zákona. Za deň získania dedičstva sa považuje deň smrti poručiteľa. V prípade, že dedičstvo pripadne dvom alebo viacerým dedičom do spoluvlastníctva, má každý z dedičov povinnosť uhradiť časť dane odpovedajúcej jeho dedičskému podielu. Daň potom platí dedič, ktorému pripadol zanechaný majetok, tak dedič, ktorý získal oprávnenie na výplatu dedičského podielu v hotovosti.

Dedičská daň sa platí z majetku získaného dedením. Môže ním byť hnutel'ný alebo nehnuteľný majetok. V zrovnaní so slovenskou úpravou, bola dňa 1. 1. 2004 všetkým skupinám daňová povinnosť zrušená zákonom č. 554/2003 Z.z. o dani prevodu a prechodu nehnuteľnosti a o zmene a doplnení zákona č 36/1967 Zb. O znalcoch a tlmočníkoch v znení zákona č. 238/2000 Z.z. Prechodná právna úprava vychádza zo zákona č. 318/1992 Zb. O dani z dedičstva, dani z prevodu a prechodu nehnuteľnosti.

3.4 Rozhodnutie o dedičskom konaní

„Slovenský právny poriadok pozná ukončení dedičského konania formou osvedčenia o dedičstve a formou uznesení o dedičstve. V Českej republike sa konanie ukončuje iba uznesením. Súdny komisár, notár vystaví o priebehu konania zápis, ktorý podpíšu účastníci a na základe neho potom vyhotoví uznesenie. Potom je doručované dotlačným osobám.“ (MIKEŠ,2007, s. 63)

ZÁVER

Hmotnoprávnu časť konania o dedičstve upravuje Občiansky zákonník, procesnú časť úpravuje Občiansky súdny poriadok. Konanie o dedičstve upravuje Občiansky súdny poriadok v § 175a až 175 zberky. Príslušný orgán štátnej správy poverený vedením matriky oznámi úmrtie vo svojom matričnom obvode súdu príslušnému na prejednanie dedičstva. Zväčša to je súd, v ktorého obvode má poručiteľ trvalé bydlisko. Konanie sa začína aj bez návrhu, len čo sa súd dozvie, že niekto zomrel, alebo bol vyhlásený za mŕtveho. .

Cieľom bakalárskej práce bolo podať ucelený stručný prehľad o základných pojmoch, historickom vývoji a súčasnej právnej úprave dedenia na Slovensku a v Čechách. Vo svojej práci som sa zamerala na priebeh dedičského konania, postavenie účastníkov, možnosti obrany ich procesných práv. V práci je popísaný priebeh dedičského konania podľa jeho jednotlivých fáz, v ktorých som sa vždy zamerala na sporné momenty v konaní. Druhá kapitola našej práce bude venovaná právnej úprave dedičského konania. V poslednej časti našej práce vyhodnotíme porovnania právnej úpravy slovenského a českého konania o dedičstve. V práci sú vyšpecifikované zásady vyšetrovania dedičského konania, okruh dedičov, správu dedičstva, poplatky a rozhodnutia v konaní o dedičstve a komparácia konania o dedičstve na Slovensku a v Čechách.

ZOZNAM POUŽITEJ SLOVENSKEJ LITERATÚRY A PRAMEŇOV

CIRÁK, J., et al. *Dedičské právo*. 1. vyd. Šamorín: Heuréka, 2009. ISBN 978-80-89122-55-4.

CIRÁK, J., et al. *Dedičské právo*. 1. vyd. Brno: Key publishing, 2010. ISBN 978-80-7418-056-9.

HULJAK, Š. *Dedičská príručka*. 1. vyd. Žilina: Poradca, 1996. ISBN: 80-967544-1-6.

LACLAVÍKOVÁ, M. – ŠVECOVÁ, A. *Pramene práva na území Slovenska I. Od najstarších do roku 1790*. 1. vyd. Trnava: Typi Universitatis Tyrnaviensis, 2007. ISBN 978-80-8082-153-1.

LAZAR, J., et al. *Občianske právo I. diel*. Bratislava: MANZ a Vydavateľské oddelenie Právnická fakulta UK, 1993. ISBN 80-85719-02-9.

LUBY, Š. *Základy všeobecného skromného práva*. 3. vyd. Šamorín: Heuréka, 2002. ISBN 80-89122-00-0.

LUBY, Š. *Dejiny súkromného práva na Slovensku*. 2. vyd. Bratislava: IURA EDITION, 2002. ISBN 80-89047-48-3.

TRÚCHLY, K. *Dedičské konanie, daň z dedičstva, poplatky z dedenia*. Bojnice: TC-EKA, 1996. ISBN: 277222 SO

Zoznam právnych predpisov:

Občiansky súdny poriadok - Zákon č. 99/1963 Zb., novelizácia úplného znenia
k 4. 11. 2011

Zákon č. 554/2003 Zb., o dani prevodu a prechodu nehnuteľnosti, v znení
neskorších predpisov

Zákon č 36/1967 Zb., O znalcoch a tlmočníkoch, v znení neskorších predpisov

Zoznam Použitej Zahraničnej Literatúry a Prameňov

BEDNÁŘ, V. *Testamentární dědická posloupnost*. Plzeň: Aleš Čeněk, s.r.o., 2011. ISBN: 978-80-7380-292-9.

BÍLEK, P. – ŠEŠINA, M. *Dědické právo v předpisech let 1925-2001*. Praha: C.H.Beck, 2001. ISBN: 978-80-7179-590-2.

FIALA, R. *Přehled judikatury ve věcech dědických*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2006. ISBN: 80-7357-182-X

MIKEŠ, J. – MUZIKAŘ, L. *Dědické právo*. 3. vyd. Praha: LINDE, 2007. ISBN: 80-7201-674-1

MIKEŠ, J. – MUZIKAŘ, L. *Dědické právo v teorii a praxi*. Praha: Leges, 2011. ISBN: 978-80-87212-79-0.

SCHELLEOVÁ, I., et al. *Dědictví a dědické právo*. 1. vyd. Brno: Computer Press, 2007. ISBN: 978-80-2511-659-3.

Zoznam právnych predpisov:

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů

ZOZNAM PRÍLOH

PRÍLOHA A – Vzor zmluvy - Návrh na prejednanie novoobjaveného majetku	I
PRÍLOHA B – Vzor zmluvy-Uplatnenie dedičského práva v dedičskom konaní	III
PRÍLOHA C – Vzor zmluvy - Listina o vydedení	IV
PRÍLOHA D - Vzor zmluvy - Námieta voči listine o vydedení.....	V

PRÍLOHY

Príloha A – Vzor zmluvy - Návrh na prejednanie novoobjaveného majetku

(§ 460 OZ a § 175x O. s. p.)

Okresný súd Bratislava I

Záhradnícka 10

812 44 Bratislava

navrhovateľ: Jána Vážna

Kvetinková 14

841 01 Bratislava

I.

Moja matka Jana Vážna, rodená Moravčíková, nar. 15.08.1938, naposledy bytom Konvalinková 5, 852 01 Bratislava, zomrela 04.11.2010.

Dôkaz: Úmrtný list

Dedičstvo po menovanej poručiťke – nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. Bratislava - Ružinov – dom číslo 1520/89 a dvor vo výmere 50 m² a parc. č. 1585 – záhrada vo výmere 100 m², ktoré poručiťka vlastnila v celosti, som nadobudol ja. Uvedená skutočnosť vyplýva z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I. z 15.02.2010, č.k. 1258/10. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.02.2010.

Dôkaz: Spis OS 158/96

II.

Nedopatrením došlo k tomu, že v pôvodnom dedičskom konaní po mojej matke (vedenom na Okresnom súde Bratislave I. pod sp. OS 158/96) nebola prejednaná ďalšia nehnuteľnosť nachádzajúca sa na Rázusovej ulici 6, Bratislava, kat. úz. Bratislava – Rača, parc. č. 12345 – záhrada vo výmere 180 m². Predmetná nehnuteľnosť je v katastri nehnuteľností vedená na meno mojej matky. Podľa znaleckého posudku znalca Ing. Miroslava Pekného má predmetná záhrada hodnotu 6 000,- EUR.

Dôkaz: Výpis z katastra nehnuteľností LV č. 9876/54

Znalecký posudok Ing. Miroslava Pekného č. 123

III.

Záhradu, ktorá v pôvodnom dedičskom konaní po poručiťelke nebola prejednaná, chcem predať, no zatiaľ nemôžem preukázať, že som ju nadobudla do svojho vlastníctva.

Z uvedeného dôvodu navrhujem, aby súd po vykonanom dokazovaní vyniesol toto

u z n e s e n i e :

Súd potvrdzuje nadobudnutie dedičstva – nehnuteľnosti v kat. úz. Bratislava - Rača, vedenej na LV č. 9876/54 ako parc. č. 12345 – záhrada vo výmere 180 m² po poručiťelke Jane Vážnej, zomrelej 04.11.2009, jedinému dedičovi Jánovi Vážnemu, bytom Nábřežná 14, 841 01 Bratislava.

V Bratislave dňa 10.04.2010

Ján Vážny navrhovateľ

Príloha B – Vzor zmluvy - Uplatnenie dedičského práva v dedičskom konaní

Vážený pán

JUDr. Juraj Nemec

Notársky úrad

Mýtna 18

852 02 Bratislava

Uplatnenie dedičského práva v dedičskom konaní

Konanie o dedičstve po Jane Vážnej, naposledy bytom Prievozská 25, 852 02 Bratislava, zosnulej 04.01.2010

Okresný súd Bratislava I. mi oznámil, že Vás poveril ako súdneho komisára vykonaním úkonov v dedičskom konaní po mojej hore uvedenej sestre.

Sestra zanechala závet, kde uvádza ako jediného dediča mňa. Závet predložím pri konaní a týmto žiadam, aby mi bolo oznámené, kedy sa uskutoční dedičské konanie ohľadom pozostalosti po mojej sestre Jane Vážnej.

V Bratislave dňa 10.04.2010

Ján Vážny

Nábrežná 14

841 01 Bratislava

r.č. 123456/7890

Príloha C – Vzor zmluvy - Listina o vydedení

Ja dolupodpísaný, Ján Vážny, bytom Nábrežná 14, 841 01 Bratislava, rodné číslo 123456/7890, spisujem pre prípad svojej smrti po zrelej úvahe túto listinu o vydedení:

Vyded'ujem svojho syna Dávida Vážneho, bytom Prievozská 25, 852 02 Bratislava, rodné číslo 987654/3210.

Ako dôvod k vydedeniu uvádzam:

Od smrti mojej manželky v roku 2008 ma vyššie uvedený syn ani raz nenavštívil, neudrzuje so mnou ani písomný, ani telefonický kontakt. Napriek tomu, že som mu niekoľkokrát písal a žiadal ho o návštevu a pomoc, a to ako s nákupmi, tak s návštevou lekára, ani raz však na moje prosby nereagoval. Trvale neprejavuje skutočný záujem, ktorý by ako syn prejavovať mal a neposkytol mi pomoc v chorobe.

Rovnako jeho deti sa nijakým spôsobom neozývajú. Všetky pokusy z mojej strany o nadviazanie kontaktu so synom a jeho rodinou skončili neúspešne.

Stanovujem, aby sa dôsledky vydedenia vzťahovali aj na všetkých potomkova môjho vyššie uvedeného syna.

V Bratislave, dňa 10.06.2010

Ján Vážny

_____

vlastnoručný podpis

Príloha D – Vzor zmluvy - Námietka voči listine o vydedení

Vážený pán
JUDr. Juraj Nemec
Notársky úrad
Mýtna 18
852 02 Bratislava

Námietka voči listine o vydedení

**Konanie o dedičstve po Jana Vážnej, naposledy bytom Prievozská 25, 852
02 Bratislava, zosnulej 04.01.2010**

Ja menovaný Ján Vážny som synom zosnulej Jany Vážnej. Keď som sa 06.04.2010 zúčastnil dedičského konania, tak som sa dozvedel, že moja matka vydedila celú rodinu z dôvodu, že sme sa o ňu v starobe nestarali doma, ale zariadili sme jej profesionálnu starostlivosť v domove dôchodcov. Mysleli sme si, že sa tam bude mať lepšie. Ja a moja žena stále nie sme doma deti chodia do školy. Domov dôchodcov som hradil zo svojho, matka si mohla o čokoľvek požiadať a ja som jej to dopravil. S rodinou sme matku každú sobotu navštevovali.

S vydedením preto nemôžem súhlasiť.

V Bratislave dňa 12.04.2010

Ján Vážny
Nábrežná 14
841 01 Bratislava
r.č. 123456/7890

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Meno autora: Zuzana Dobiašová

Obor: Právo v podnikaní

Forma štúdia: kombinované

Názov práce: Konanie o dedičstve

Rok: 2012

Počet strán textu bez príloh: 41

Celkový počet strán príloh: 5

Počet titulov slovenskej literatúry a prameňov: 11

Počet titulov zahraničnej literatúry a prameňov: 9

Počet internetových zdrojov: 0

Vedúci práce: JUDr. Ladislav Lekár